

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ήταν ένα βαρύ βράδυ τῶν Ἰουλίου. Μολυβένια σύνεφε σκέπασαν τὸν οὐρανὸ καὶ κρέμενταν κάτω - κάτω ὡστε ν' ἀγγίζον τὶς κορυφὲς τῶν ὀνείρων, πού ἡ φυλλοσιπὲς τοὺς φρικουῖσαν. Καποὺ κάπου κούνησαν κανένας ἀπόκαμος, βυθὸς βόγγος κ' ἀστραπὲς ἐσκίαν τὰ μαύρα σύνεφε. Τρεῖς ἀντρες κλεισμένοι σ' ἕνα οὐλοῦν κλισητοῦσαν σιγανά - σιγανά.

— Ἀγαπητοὺ μου κύριοι, ἔλεγε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς, μὲ φωνὴ πού ἔφραζε καὶ μάτια βουρκαμένα καὶ κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα καὶ τὴν ἀγρυπνία, ὅ,τι ἔκαμαν ὡς τώρα οἱ ἄλλοι γιατροὶ γιὰ τὸ δυστηχιμένο τὸν ἀδερφὸ μου, χειροτέρεψε τὴν κατάστασή του. Πηγαίνα μέσα νὰ ἰδῶ μὴ θέλει τίποτα ὁ ἀδερφός μου καὶ σὰς ἀφήνω μοναχὸς νὰ συζητήσετε τὸν τρόπο τῆς γιατρειᾶς του. Σὰς ἀφήνω κ' αὐτὴ τὴ μπουκάλα τὸ κρασί γιὰ νὰ κουτσοπίνετε σιγὰ σιγὰ.

Ὅταν οἱ δύο γιατροὶ ἀπόμειναν μονάχοι ὄχρισαν νὰ συζητοῦν πίνοντας καὶ κανένα ποτήρι ἀπὸ τὸ μωροβολημένο κρασί...

Ἡ ἱστορία πού διηγούμεαι συνέβαινε ἔδω κ' ἔκαστον πενήντα χρόνια σὲ κάποιο σπιτί ψορράδων, στίς ὄχθες τοῦ Ῥήνου καὶ κοντὰ στὰ χαλάσματα τῆς καλλιᾶς Βίλλας τοῦ δ' Ἐρσφελς. Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ βίλλα τὸ ποτάμι στενεύει ἀπὸ τοὺς βράχους πού ὑψώνονται πελώριοι στίς ὄχθες τοῦ κοί περνᾶει μὲ ὄραη. Πολλοὶ εἶχαν πλνγῆ στο στενὸν αὐτὸ τοῦ ποταμοῦ κ' ὄσοι τὸ περνοῦν μαζὸν πάντα σὲ βοήθεια

κροχρόνιο πρακτικὴ μας πείρα ἀποφασίσαμε νὰ πάρῃ ὁ ἀδερφός σου ἕνα ποτήρι ἐκχύλιμα κοχλάρας μὲ τρεῖς - τέσσερες σταγόνας λάβλανο μέσα.

— Λίτε πῶς μὲ τὸ φάρμακο αὐτὸ θὰ καλυτερέσῃ, κύριοι ;
— Χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ὁ Γουλιέλμος πλήρωσε τοὺς ψευτογιατροὺς κ' ἔτρεψε νὰ κάμῃ τὴ συνταγὴ πού ἔφρασαν. Μὰ μὲ τὸ φάρμακο αὐτὸ ἡ κατάστασὴ τοῦ ἀρρώστου χειροτέρεψε. Ὁ Γουλιέλμος ἀπὸ τὴν ἀπελπίσια του τραβούσε τὰ μαλλιά του καὶ χτυπούσε τὸ κεφάλι μὲ τὶς γροθιῆς του.

— Θεέ μου, ἔλεγε κλαίοντας, λυπήσου τὸ φτωχὸ μου τὸν ἀδερφοῦλή καὶ δός μου τοὺς μασούς ἀπὸ τοὺς πόνους του. Μὴ μοῦ τὸν πάρῃς, Θεέ μου, κ' ἀφήσῃς ἐρημον στὸν κόσμο ἔμεινα καὶ τὴν καλή του τὴ γυναικουλά.

Ὑστερα πλησιάζοντας τὸν ἀρρωστο ἀδερφὸ του στὸ κρεβάτι τοῦ ἔλεγε :

— Ἀχ ! ἀδερφοῦλή μου, Ριχάρδε μου, τί θέλεις νὰ κάμῃ ; Ὡ ! ἂν μπορούσε τὸ αἷμα μου νὰ μαλακώσῃ τοὺς πόνους σου, θὰ τὸ ἔχνα σὶτὴ στιγμή, ὡς τὴν τελευταία σταλαγματιὰ.

— Γουλιέλμος, ρώτησε ὁ Ριχάρδος, πού εἶνε ἡ γυναίκα μου ;

— Τὴν ἀνάγκασα νὰ κοιμηθῇ. Τῆς ἔμοιρης κοκκίνισαν σὰν ἀ-

ναμμένα κερβουνα τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία.

— Κι' ἔσο καὶ μὲν Γουλιέλμος, εἶσαι πολὺ κοροισμένος.

Μὰ ὁ Γουλιέλμος ἐξακολουθοῦσε νὰ συλλογιέται : « Ἀχ ! ὁ Θεός, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, δὲν ἀκούει οὔτε τις κραυγὲς τοῦ πόνου τοῦ ἀδερφοῦ μου οὔτε τὰ κλάματα τῆς γυναίκας του καὶ τὰ δικά μου. Δὲ μᾶς προσστατεῖσι περὶ ὁ Θεός ἔμα; ὅσοι τοὺς ἄλλους χριστιανούς ; Ἀὐτὰ κ' ἄλλα συλλογιόταν ὁ Γουλιέλμος, καθὼς ἄκουε τὸν ἀδερφὸ του νὰ βογγαὶ καὶ νὰ σφιρογγυρῇ ἀπὸ τοὺς πόνους στὸ κρεβάτι του. Ξιφνικὰ τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα. Ση-ῶθηκε ἀμέσως, χαιρέτησε τὸν ἀδερφὸ του καὶ τοῦ εἶπε :

— Περιμένε με, Ριχάρδε μου, μιὰ ὄρα μονάχο. Ἐνὶ ἂν δὲ φέρῃ τὸ γιατρικὸ πού θὰ γιωτρέψῃ τὴν αρρώστεια σου, ἐ ! τότε πειὰ σκοτώνω ἐ-ε-ε, τὴ γυναίκα σου καὶ τὸν ἑαυτοῦ μου καὶ ἡσχάζομαι μὰ γὰ πάντα...

Ὁ Γουλιέλμος ὄρησε ὄδω ἀπὸ τὸ σπιτί. Ὁ ἄγιος βορριάς τὸν ἔβρανε ἀλύπητο, ἐνὸς ἡ ἀστραπὲς ἡ μια πάνω στήν ὄλλη ἐσκίαν τὸν αἰθέρα. Μπήκε μολατσῦτα στὴ βάρκα του κ' ἀνοίχτηκε. Τὴν ὄρα πού περνούσε ἀπὸ τὸ ἐπικινδύνον σένασμα τοῦ ποταμοῦ, πού λέγεται « Τρύπα τοῦ Μίγιμεν », σκέφτηκε νὰ κάμῃ τὴν προσοχή του, γα-τί ὁ ἀέρας σήκωνε βουνὰ τὰ κύματα. Ἀμέσως ὄμως εἶπε μὲ τὸ νοῦ του :

— Γιατί νὰ προσεύχομαι στὸ Θεὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλῶ, ἀφοῦ δὲν ἄκουει τίποτα καὶ δὲ θέλει νὰ κάμῃ καλὰ τὸν ἀδερφὸ μου ; Δὲ μπορῶ νὰ περιμένα τίποτα περὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ κ' ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνει ἐκεῖνο πού τοῦ ζητῶ, πηγαίνα κ' ἐγὼ νὰ τὸ ζητήσω

ἀπό το διάβολο.

Τῆ στιγμῇ κείνῃ μιά ἀστράπη φτεροκόπησε ἀπάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ὁ κερανοῦς βρόντης ἀγρία. Φοβήθηκε τότε πῶς δὴ τὸν τιμαρτοῦς ὁ Θεὸς γὰρ τὴ βλαστήμια του αὐτῆ ἀλλὰ ἡ βάρκα του πέρασε τὴν «Τρούπα τοῦ Μπίγκεν» χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

— Πῶς ν' ἀκούση τις βλαστήμιας μὰς ὁ Θεὸς, εἶπε ὁ Γουλιέλμος τότε, ἀφοῦ δὲν ἀκούει τὰ παρακάλια μὲς; «Ὁ διάβολος ὅμως πάντα ζίνει τὴ σινδρομῶ του. Μὲ τὸ νὰ εἰπῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαβόλου πέρασα τὴν «Τρούπα τοῦ Μπίγκεν» ὅπου ὅλοι ὅσοι παρακαλοῦν τὸ Θεὸ, πνίγονται. Τόσοι καὶ τόσοι ἔγιναν πλούσιοι καὶ τρανοὶ γιατί ἀναγνώρισαν ὡς κύριό τους τὸν διάβολο, μὰ πῶς ἀλοιῶς νὰ σώσω τὸν ἀδερφοῦλό μου;

Τῆ στιγμῇ αὐτῆ ὁ Γουλιέλμος ἄραξε μὲ τὴ βαρκουλά του στὴν ἄλλη ὀχθῃ. Ἀφοῦ ἔβλεπε τὴν βάρκα του ἀπὸ τὸν κορμὸ μίας τιᾶς, τρῶκασε στὸ δάσος, ἀναζητῶντας τὸ μέρος ποῦ θάβρισκε τὸν διάβολο.

Ὁ ἀέρας μουγκρίζε ἀνάμεσα στὰ δέντρα ματασιμένης καὶ ἡ ἀστράπη ἔσκιασε ἡ μιά κοκὰ στὴν ἄλλη τὰ μολβένια σύννεφα. Ὁ Γουλιέλμος προχωροῦσε μὲ τὴν ψυχὴ σφιγμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔφτασε τέλος σ' ἓνα μέρος ἀπ' ὅπου τραβοῦσαν τρία μονοπάτια.

«Ἐδὼ εἶνε! εἶπε.

Καὶ σταυλώθηκε στὸν κορμὸ κάποιου δέντρο. Ἡ τρίχα τοῦ κεφαλοῦ τοῦ ἦσαν ἀνασηκοιμένες ἀπὸ φοβῆ. Ὁ ἀνεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ μουγκρίζε πάντα καὶ τ' ἀστοργελέικα ἔδερναν τὴν πλάση. Προσπάθησε νὰ θυμηθῆ τὴν τιμητὴ ἐπίκληση, ποῦ κάνουν στὸ διάβολο. Γιά μιά στιγμῇ διάσπεσε. Ἀμέσως ὅμως θυμηθήκε τὸν ἀδερφό του ποῦ τώρα τυραννιζόταν στὸ κρεβάτι καὶ ἀποφοροῦσε φώνας.

— Ἀφέντη διάβολε, σοῦ δίνω ἀπὸ τώρα καὶ γιὰ πάντα τὸ ἀριστερό μου χερί, ἀν κάμης καλὰ τὸν ἀδερφό μου!

Ὅλα περὶ τελειώσαν. Ὁ Γουλιέλμος ἔπεσε προύμνωτα στὴ βροχὴ μὲν χλόη κ' ἀρχισε νὰ κλαίη. Τέλος σηκώθηκε, κατέβηκε στὴν ὀχθιά, μίπηκε στὴ βάρκα του κ' ἀνοίχτηκε. Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὴν «Τρούπα τοῦ Μπίγκεν», τὸ κορμὶ ποῦ βαστοῦσε μὲ τ' ἀριστερό του χερί, ἔγινε τρίπαλο. Αὐτὸ ἦταν σημεῖο πὼς ὁ διάβολος δέχτηκε τὴν προσφορά του καὶ κυβενοῦσε αὐτὸν περὶ τὸ ἀριστερό του χερί. Στὴ σκὴφῃ αὐτῆ ἀνατριχίασε. Ὡστόσο ὅμως πέρασε τὴν «Τρούπα τοῦ Μπίγκεν» κ' ἔφτασε στὴν ἄλλη ὀχθῃ, χωρὶς νὰ πάθῃ κακὸ. Ὅταν μίπηκε στὸ σπίτι βρήκε τὸ Ριχάρδο, ποῦ τὸς μαρῶνυχα δὲν εἶχε κλειστὰ μάτι, νὰ κοιμάται ἴσηυχο. Νὰ τι εἶχε συμβῆ; Ὅταν ἔφτανε ὁ Γουλιέλμος ἔβλεπε στὴν ταραχὴ του νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα καὶ ὁ ἀνεμος ὀρμώντας μέσα χτυποῦσε μὲ λύσσα τὰ παραθυροφύλλα κ' ἔφτανε ὡς τὴν κόμηρη ποῦ κοιτοῦσαν ὁ ἀρρστος ἀδερφό του. Ὁ Ριχάρδος φώναζε, ἔναφώναζε τὴ γυναίκα του νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, μὰ κείνη κοιμάταν βαρετὰ καὶ δὲν ἄκουε. Τότε ὁ ἀρρστος στὴν ὀπελίπεια του σηκώθηκε ὁ ἴδιος νὰ κλείσῃ. Ὅταν γύρισε ἔμισε στὸ δαιμάτιό του ἦταν τόσο ἀδυνατισμένος καὶ κουρασμένος, ὥστε σπερσίστηκε ἀμέσως κάτω.

Ἀλλὰ τὸ πέσιμο αὐτὸ τοῦκανε καλὸ, γιατί τὸ ἀπότημα ποῦχε μέσα στὸ στήθετα του ἔπλεσε καὶ καὶ ἔβρασε αἷμα. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ τὸν πήρε ἀμέσως ὁ ὕπνος.

Ὅταν κὸν εἶδε ὁ Γουλιέλμος νὰ κοιμάται νοσημοκότας:

— Ὅρισται, ὁ ἀδερφό μου ἔγινε καλὰ κ' ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένος. Ἐλέησέ με, Θεὸ μου!...

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ Γουλιέλμος εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι τὸν πήρε ὁ διάβολος καὶ τὸν ἔσυρε ὡς τὰ καβαδά της γῆς. Τινάχτηκε στὸ κρεβάτι του τρομαγμένος. Ὁ Ριχάρδος μὲτὰ μὴν βδομάδα ἦταν ἐντελὸς καλὰ κ' ἀρχισε νὰ δουλεύει. Ἡ γαλήνη καὶ ἡ χαρὰ ἀρχισαν νὰ πλημμυρίζουν τὸ σπίτι τους. Μόνον ὁ Γουλιέλμος μελαγχολοῦσε συχνά. Τὸυ φαίνονταν ὅτι τὸ ἀριστερό του χερί τὸ κυβενοῦσε ὁ διάβολος καὶ δὲν ἔπαινε τίποτα μ' αὐτὸ ἀπὸ φόβο μὴν τὸ σπάσῃ. Ἡ φορτουνασμένες θυλίτες τοῦ ἔδωχαν τὸν ὕπνο, γιατί θυμόνταν ἐκείνη τὴν ἄγρια βροαυά, ποῦ πουλήθηκε στὸν διάβολο.

Ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ γυναίκα του ἀνηυχοῦσαν τρομερὰ γιὰ τὸ φτωχὸ τους τὸ Γουλιέλμο. Τέλος ἤθεε ἓνα περστατικὸ νὰ διασκεδάσῃ καὶ τοῦ

Γουλιέλμου τὴ θλίψη. Ἐρωτεύτηκε κάποια ὄραια καὶ γλυκερὰ κοπέλα. Καὶ δὲν θυμῶνταν περὶ τὸν διάβολο γιατί ἔδλε τις στιγμῆς του τις εἶχε ἀπερσομένης στὴ θύμηρη τῆς Κλαίρη του. Τὴν παρσομὴν τὸν γάμον τους ἡ Κλαίρη κ' ὁ Γουλιέλμος κάθονταν στὴν ὄρα μίᾶς τιᾶς κ' ἔκαναν χίλια-δου ὄμορφα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον τους καὶ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένοι! Στὸ μεσοῦ ὅμως νύχτωσε καὶ ἡ Κλαίρη ἔπεισε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ σπίτι της.

— Καλέ μου, χρυσέ μου Γουλιέλμο, ποῦ εἶπε, πρέπει νὰ φύγῃ. Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι εἶνε τῆς μητέρας μου. Πάρῃο νὰ τὸ φορῆς ἀπόψε καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσεις ἀγριο ποῦ δὰ γίνοντι ὁ γάμοι μὲς. Ὁ Γουλιέλμος πρέτεινε τὸ θεῖο του χερὶ νὰ τὸν περάσῃ τὸ δαχτυλίδι.

— Ὅχι, ὄχι, Γουλιέλμο. Στὸ ἀριστερό χερί, ποῦ εἶπε ἡ Κλαίρη. Ὁ Γουλιέλμος τράβηξε τὸ ἀριστερό του χερί, ἀνατριχίζοντας ἀπὸ φοβῆ. Τὸ πρόσπο τοῦ χλωμίσε καὶ τὰ μάτια του ἔδωσαν.

— Γουλιέλμο! φώναζε ἡ κοπέλα τρομαγμένη, γιατί ἀγρίεψαι τὰ μάτια σου; Μὲ τρομάζεις, Γουλιέλμο.

Μὰ ὁ Γουλιέλμος χωρὶς νὰ εἰπῆ τίποτα ἔφυγε τὸν δάσος, τρέχοντας σάν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν χίλια διαβόλοι. Τοῦ φαίνονταν πὼς τ' ἀριστερό του χερί τὸν ἔδεικε. Ὅταν βρέθηκε μακριὰ ἀπὸ τὴν Κλαίρη, φώναζε:

— ὦ! ὄχι! δὲν πρέπει νὰ πάρῃ ἄντρα της ἔγιναι ποῦ πουλήθηκε στὸν διάβολο.

Καὶ ἀρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ χτυπέται σπαρραχτικά γιὰ τὴ χαμένη του εὐτυχία. Ἐκείνο τὸ βράδυ πάλι, ὅπως καὶ τότε, ἡ φορτουνα μωγκρίζε καὶ ἡ ἀστράπη ἔσκιασε τὸν μολβένιον οὐρανό. Ὁ Γουλιέλμος μίπηκε στὴ βάρκα του γιὰ νὰ περσοίε στὴν ἀντικρυνή ὀχθῃ. Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὴν «Τρούπα τοῦ Μπίγκεν» δὲν τόλμησε νὰ κηδέσῃ οὐτε τὸ Θεὸ, οὐτε τὸν διάβολο. Ὡστόσο ἔφτασε στὴν ἀντικρυνή ὀχθῃ, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Προχώρησε μέσα στὸ δάσος κ' ἔφτασε στὸ σημεῖο ποῦ σπῶγονται τὰ τρία μονοπάτια. Γονάτισε, καλῶντας τώρα τὸ Θεὸ σὲ βοηθήσει.

Ὁ ἀέρας μουγκρίζοντας ἄγρια ἔκανε τὰ δέντρα νὰ τριβολοῦν ἀπαίσια. Ὁ Γουλιέλμος στάθηκε κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, γύμνωσε τὸ ἀριστερό του χερί, ἀκούμπησε τὴν παλάμη στὸν κορμὸ καὶ φώναζε:

— Ἀφέντη διάβολε! σοῦ δώωκα τὸ ἀριστερό μου χερί. Ἐλα νὰ τὸ περσοίε.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἔψοξε μὲ τὸ θεῖο του χερί ἓνα τσεκοῦ ποῦχε πάρει μαζί του, τὸ κατέβασε μ' ὄλη τὴν δύναμή κ' ἔκοψε τὸ χερὶ του ἀπ' τὸν κορμὸ κατὰ κάτω!... Ὑστερα παρατόντας ἐκείν τὸ τσεκοῦρι καὶ τὸ κορμὸ του χερὶ ἔτρεξε τρελῶδες πρὸς τὴ βάρκα του, πῆδησε μέσα κ' ἀνοίχτηκε. Ὅταν ἔφτασε στὴν «Τρούπα τοῦ Μπίγκεν» εἶχε ἀποκίμει. Κάλεσε σὲ βοηθήσει τὸ Θεὸ. Μὰ τίποτα. Τὸ νεβὸ σπερβίλιστηκε βία, ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε, τὰ κώματα γύρω ἀρρκοῦσαν, ἓνα ἄγριο γουργυροῦτὸ ἀκούστηκε καὶ ὅλα τελειώσαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ριχάρδος κατέβηκε στὴν ἀκροστομὰ καὶ εἶδε τὸ ἀκρωτηριασμένο σῶμα τοῦ ἀδερφό του, τοῦ Γουλιέλμου, ἀνάμεσα στὶς μετερέες κορφῆς δύο βράχων...

Ἀλφόνσας Κάρπ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ Μπετόβεν [Χαρακτηριστικὸ σκίτσο τοῦ Γερμανοῦ ἱστογράφου Βιετνιμπερέζ].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ ΚΑΙ Ο ΣΟΛΩΜΩΝ

Ὅταν ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβὰ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ βασιλεῖο Σολωμώντα, ἠρατοῖσε στὰ γέγρα της δύο ἀνθοδέσμες. Ἡ μία ἦταν ἀπὸ φυσικὰ ἄνθη, ἡ ἄλλη ἀπὸ τεχνητὰ, τὰ ὅποια ὅμως ἔμοιαζαν τόσο μὲ τὰ φυσικὰ, ὥστε δὲν τὰ ἔχωρίζεις καθόλου ἀπ' αὐτὰ. Ἡ βασίλισσα ὥπιτες τότε τὸ φημισμένο γιὰ τὴ σοφία του βασιλεῦ ἀ τῆς εἰπῆ ποὺ ἦσαν τὰ φυσικὰ καὶ ποὺ τὰ τεχνητὰ λουλούδια. Ὁ ἐπιτεμένος σοφὸς βροθήθηκε γιὰ μιά στιγμή ἐς πολεὺ ἀποστῆ ἔσση. Σὲ λίγο ὅμως θυμηθήκε ἑπὶ ἀπὸ τὰ κλειστὰ παρῶθυρα τοῦ παλατοῦ του πεποῦσαν πάντοτε μερικῆς μέλισσας. Διέταξε λοιπὸν μὲ τρόπο ἔναν ἀπὸ τὸς δούλους του ν' ἀνοίξῃ τὰ παρῶθυρα. Οἱ μέλισσες τότε ἐσπορησαν καὶ ἔβησαν ἀπὸ τὸ μυστήριο καὶ ἐκάθησαν ἀπάνου στὰ φυσικὰ λουλούδια βέβαια.

Ἐτσι καὶ τῆ φορὰ αὐτῆ ἐδριάβευσε ἡ περιφρημὴ σοφία τοῦ βασιλέος Σολωμώντος.

